

Jornada per a la Vida Consagrada

Catedral de Tarragona, 31 de gener de 2021

*Lectures: Primera i segona lectura del diumenge IV de durant l'any. Cicle B
Evangeli de la Presentació del Senyor: Lc 2,22-40.*

Molt estimat Poble sant de Déu. Molt estimada Gna. Isabel, delegada per a la Vida Consagrada. Molt estimats germanes i germans, religiosos i religioses, consagrats i consagrades, que avui heu vingut aquí, a la Catedral, a celebrar la Jornada per a la Vida Consagrada. Molt estimats mossens. Estimada Coral.

La llei mosaica prescrivia que, quaranta dies després del naixement del primer fill, els pares el presentessin al Temple de Jerusalem per oferir-lo al Senyor, i també pel ritual de purificació de la mare. Així ho feren els esposos Josep i Maria amb Jesús, el seu primogènit. Però en aquest cas, fou Déu mateix qui presentà el seu Fill als homes. Així ho digueren l'ancià Simeó i la profetessa Anna. El presenten com a «llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el teu poble», i també com «aquest infant serà motiu que molts caiguin i molts s'aixequin a Israel; serà una senyera que trobarà contradicció».

El trobament de Jesús amb Simeó i Anna en el Temple de Jerusalem, és tot un signe o un símbol de la humanitat que es troba amb Déu. I, a més, la humanitat troba el seu Senyor en el temple, en l'Església, enmig de la comunitat de tots aquells que creuen, esperen i estimen.

A la primera lectura d'avui, treta del llibre del Deuteronomi, se'ns manifesta la importància del profetisme com a institució a Israel. Se'ns mostra com Déu vol intervenir constantment a favor del poble, enviant els profetes. Després de la revelació que Moisès, dalt de la muntanya, la Paraula de Déu, plena d'autoritat, determina el curs de la història del poble: «Jo faré que s'aixequi... un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules..., i demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu». Així es desenvoluparà tot l'Antic Testament fins que arribarà la Paraula encarnada, que esdevindrà «llum de les nacions», com reconeix Simeó en el Temple.

I en el nou temple de Déu que avui és l'Església, com Simeó, nosaltres hi trobem Jesús, el Messies: el coneixem per la seva Paraula proclamada en l'assemblea dels creients i el rebem en l'Eucaristia. La seva Paraula és llum que ens il·lumina i aliment que ens nodreix. Ens crida perquè entrem al temple a trobar-nos amb Ell. De fet, per tant, cada trobada aquí en el temple hauria de ser una nova experiència del nostre trobament amb Crist.

A la llum de l'admirable Evangeli que avui se'ns ha proclamat, amarem-nos del seu esperit per tal que els nostres cors s'adelerin per Jesús, i avui puguem sortir del temple il·luminats per la seva llum. Si Maria, la Verge Mare, acompanyada pel seu espòs Josep, portà al temple aquell que era «la llum de les nacions», que també avui nosaltres, de la mà de la Verge Mare, puguem sortir del temple amb coratge renovat i amb la llum del Senyor que impregni el que som i el que fem.

«Els meus ulls han vist el Salvador». Aquestes són paraules de Simeó, que el mateix Evangeli presenta

com un home senzill: «era un home just i pietós», afirma el mateix passatge. Però, entre totes les persones que hi havia aquell dia allà en el temple, tan sols ell i Anna veieren en Jesús el Salvador. ¿Què és el que van veure? Un infant, simplement un infant petit i fràgil. Però allà hi veieren la salvació, perquè l'Esperit Sant els feu reconèixer en aquell tendre nounat «el Messies del Senyor». Simeó, prenent-lo en els seus braços, va percebre, en la fe que, en Ell, Déu mateix portava a l'acompliment les seves promeses. I llavors, Simeó, ja podia anar-se'n en pau: havia vist amb els seus propis ulls la gràcia que val més que la vida, i ja no esperava res més.

També vosaltres, estimats germans i germanes, consagrats i consagrades, sou homes i dones senzills que heu reconegut en Jesús «la llum de les nacions» i heu vist en ell el tresor que val més que totes les riqueses del món. Per això heu deixat coses precioses, com els béns o com formar una família. Com deia sant Pau avui a la segona lectura, heu escollit allò «que és més avantatjós», per tal de «facilitar de viure dedicats al Senyor sense tràfecs que en distreguin». I, per què ho heu fet? Doncs perquè us heu enamorat de Jesús i, captivats per la seva mirada, heu deixat totes les altres coses. La vida consagrada és aquesta visió. És veure el que realment esdevé important en la vida. És acollir el do del Senyor amb els braços oberts, com ho va fer Simeó. Això és el que veuen els ulls dels consagrats i de les consagrades: la gràcia de Déu que es vessa a les seves mans. El consagrat i la consagrada és aquell que cada dia es mira a la nit i es diu: «Tot és do, tot és gràcia».¹

«Els meus ulls han vist el Salvador». Són les paraules que també ara resem a la nit, abans d'anar a dormir, a l'hora de Completes. Amb elles, concloem la jornada dient: Senyor, el meu Salvador ets tu, les meves mans no es troben buides, sinó plenes de la teva gràcia. El punt de partença és saber veure la gràcia. Mirar cap enrere, rellegir la pròpia història de cada un de nosaltres i saber-hi veure el do fidel de Déu: no només en els grans moments de la vida, sinó també en les fragilitats, en les debilitats, en les misèries. I que, malgrat tot, ser conscients que avui som aquí, Senyor. I que això és un do de la teva gràcia.

Perquè sobre la vida consagrada, potser ara més que mai, hi plana aquesta temptació: tenir una mirada merament mundana. És la mirada que ja no veu la gràcia de Déu com a protagonista de la vida i va a la recerca de qualsevol succedani: una mica d'èxit, un consol afectiu, fer finalment el que em dona la gana. Però la vida consagrada, quan no gira més al voltant de la gràcia de Déu, aleshores més es replega en el propi jo. I és quan perd impuls, s'acomoda, s'estanca. I, aleshores, ja sabem què succeeix: es reclamen els propis espais i els propis drets, un es deixa arrastrar per les xafarderies i les malícies, hom s'irrita per cada petita cosa que no funciona, i es comencen a entonar les lletanies de la lamentació i de les queixes. Aleshores, un no veu més el Senyor en cada un dels esdeveniments de la vida, sinó que tan sols hi veu el món amb les seves dinàmiques. Aleshores, un es torna rutinari i pragmàtic, manifestant fins i tot un cert to de cinisme, mentre que per dins augmenten la tristesa i la desconfiança, que, en el millor dels casos, acaben en la resignació. Això és el que porta a una mirada merament mundana de la vida. Per a tenir la mirada justa sobre la vida, demanem saber veure la gràcia que Déu ens dona a cada un de nosaltres, com Simeó. L'Evangelí d'avui repeteix fins a tres vegades que ell tenia familiaritat amb l'Esperit Sant, que estava amb ell, que l'inspirava, que el movia (vv. 25-27). Simeó es deixava guiar per l'Esperit Sant, tenia familiaritat amb ell, és a dir, amb l'amor de Déu. De fet, la vida consagrada, si es conserva en l'amor del Senyor, veu la bellesa; si es deixa guiar per l'Esperit, gaudeix d'alegria, aquella que res ni ningú no ens pot prendre. Aquella alegria que pot viure's fins i tot enmig dels neguits i de les contrarietats greus de la vida.

«Els meus ulls han vist el Salvador». Simeó veu a Jesús petit, humil, que ha vingut per a servir i no per a

¹ Cf. Francesc, *Homilia en la XXIV Jornada Mundial de la Vida Consagrada*. Basílica Vaticana (1-II-2020).

ser servit. D'aquí que Simeó es defineixi ell mateix com el servent. Diu, en efecte: «Ara, Senyor, deixa que el teu servent se'n vagi en pau». Qui té la mateixa mirada de Jesús aprèn a viure per a servir. No espera que comencin els altres, sinó que surt a cercar el proïsme, com Simeó que cercava Jesús en el temple. I, avui, nosaltres, ens podem preguntar: On es troba el meu proïsme? Aquesta és la pregunta. On es troba el meu proïsme? Doncs, en primer lloc, en la pròpia comunitat. Avui, en aquesta celebració, hauriem de demanar la gràcia de saber cercar Jesús en els propis germans i germanes que hem rebut. És allà on es comença a posar en pràctica la caritat: en el mateix lloc on vius, acollint els germans i les germanes amb les seves pròpies pobreses, com Simeó acollí Jesús senzill i pobre. Avui, molts veuen en els altres tan sols obstacles i complicacions. Això ho hem experimentat també especialment durant aquest temps de pandèmia. El papa Francesc, en motiu de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada de l'any passat, deia: «Es necessiten mirades que cerquin el proïsme, que apropin el que es troba lluny. Els consagrats i consagrades, homes i dones que viuen per imitar Jesús, estan cridats a introduir en el món la mateixa mirada de Jesús, la mirada de la compassió, la mirada que va a la recerca dels allunyats; que no condemna, sinó que anima, que allibera i que consola. És la mirada de la compassió. Recordeu com moltes vegades, en els Evangelis, parlant de Jesús, és diu que “es compadí”. De fet, és Jesús mateix que s'inclina cap a cada un de nosaltres».²

«Els meus ulls han vist el Salvador». Els ulls de Simeó han vist la salvació perquè l'esperaven. Eren ulls que esguardaven, que esperaven. Cercaven la llum i veieren «la llum de les nacions». Eren ulls envellits pels anys, però encesos d'esperança. La mirada dels consagrats i de les consagrades ha de ser també una mirada d'esperança. Saber esperar. Nosaltres mateixos —els qui avui participem d'aquesta Eucaristia— som el resultat del somni esperançat de Jesús, que tot ho confiava al Pare. Però, mirant al nostre voltant, és fàcil perdre l'esperança: les coses que no van bé, els problemes socials i sanitaris a causa de la pandèmia, o comprovar la disminució de la pràctica cristiana en alguns ambients. I, a nivell de les nostres pròpies comunitats, la pobresa humana de moltes de les nostres comunitats agreujada per la manca de vocacions... Adoneu-vos, però, com, altra vegada, plana la temptació de la mirada mundana, que anul·la l'esperança. Però, mireu l'Evangelí i contemplem Simeó i Anna: eren ancians, estaven sols i, amb tot, no havien perdut l'esperança, perquè estaven en contacte amb el Senyor. Anna «mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb dejunis i pregàries», afirma el passatge. Aquest és el secret: no apartar-se del Senyor, font de l'esperança. Si no mireu cada dia el Senyor, si no l'adorem, ens tornem cecs. I ens podem anar assecant espiritualment.

Benvolguts germans i germanes: Donem gràcies a Déu perquè avui som aquí, celebrant aquesta nostra festa. Que com Maria, ella que va portar al món «la llum de les nacions», sapiguem donar gràcies a Déu pel do de la nostra vida cristiana i, a més, pel do de la nostra vida consagrada o religiosa. Demanem al Senyor, per intercessió de la Verge Maria que s'apiadi i aculli a tots els religiosos i religioses, els consagrats i consagrades que han mort en aquest darrer any, especialment els qui han mort a causa de la pandèmia. I, avui, malgrat els neguits i les dificultats del moment present, demanem una mirada nova que sap veure la gràcia de Déu en les nostres vides, que sap cercar el proïsme que tenim al voltant i que sap esperar. Aleshores també els nostres ulls veuran el Salvador.

² Ibid.